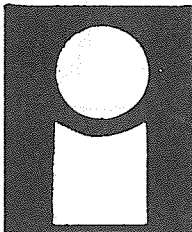

EL POU... CALENT

revista amb safareig la garriga

PINTOR P. IGLESIAS

Baños, 12
Teléfono 871 49 36
LA GARRIGA

JOIER I RELLOTGER

PADRÓS

Centre, 14

ARCADI
MARÍN

PODÒLEG

LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES REGAL

Estanc

La Plaça

Tel. 871 51 36

Heidelberg

CERVESERIA

Passeig Dr. Vich, 4
LA GARRIGA

Taller Mecànic i
Serralleria

MAS I MAS

Tel. 871.63.51

CINE ALHAMBRA

actualitat

Xarcuteria
Orxateria
Formatgeria

Núria

Centre, 4

LA GARRIGA

ALIMENTACIÓ

LLUÏSA

Calàbria, 16 - Telèfon 8714790 - LA GARRIGA

CARTA DEL CONSELL D'ADMINISTRACIÓ

Estimat i intelligent lector:

Feia temps que li ho havíem de dir i no sabíem com. Hi ha moments a la vida en els quals cal prendre decisions que dolen molt, i aquest n'és un.

Seguint la tònica general del país l'economia de EL POU... CALENT és en crisi, què hi farem! És a dir, que ens veiem obligats a pujar el preu. No s'espanti, no, i continuï llegint.

Els motius?, les causes? Ja se'ls poden imaginar. Per a molts de vostès que es mouen en el món de la petita i mitjana empresa els seran fàcilment comprensibles.

a) El paper. No es poden pas imaginar com s'ha posat el preu del paper amb això dels incendis forestals. Tant és així que hem arribat a pensar d'imprimir-lo sobre roba a fi d'ajudar a redreçar un sector tan nostrat com és el tèxtil.

b) Les restriccions financeres. Ja no hi ha qui s'acosti a un banc. Tots estan tancant l'aixeta de mala manera; fixin-se que l'altre dia ens volien un 34% d'interès per la hipoteca de la màquina d'escriure.

c) La publicitat. La multinacional que ens porta la cosa publicitària es veu que està enredada amb la C.I.A. i ens pressiona per totes bandes. Volien que déssim l'exclusiva publicitària a les carnisseries que importen la carn de l'Argentina i a les parades de mercat que importen les taronges d'Israel. No hi ha dret!

d) Els conflictes laborals. Aquí sí que tot està que bufa! Si cada dia tothom vol cobrar

més! I tot el dia estan remugant: que si els de Le Monde cobren més, que si ocuparem els locals, etc. I, és clar, nosaltres, per no crear conflictes, doncs anem cedint tant com podem.

Sobretot els ximplets dels col·laboradors. Tots s'hi han fet més d'una peça de roba amb el que han xuclat per les quatre bajanades que diuen. Ara mateix n'hem hagut d'enviar dos a Anglaterra perquè no sé què diuen que així podran ampliar el seu horitzó informatiu. Que no ens facin riure, home!

Fins a aquí les causes, ara vénen els efectes.

Naturalment ens cenyirem estrictament a les directrius del nostre govern en matèria de control de preus; és a dir, **que el preu de venda de l'exemplar s'incrementarà en un 1'02386%**. Dit d'una altra manera, que **de 35 pessetes passarà a 50 peles**. (Si no li surten els números és que el van enredar quan va comprar la calculadora a Andorra).

En el fons sabem que tothom ens agrairà aquest reajustament per la extraordinària facilitat que representa a l'hora de tornar canvis.

No cal dir que per als subscriptors actuals, espina dorsal de la publicació, el preu romandrà a 35 cuques en prova d'agraïment per la confiança dipositada des del principi.

El final és altament esperançador, però, ja que ara amb la Generalitat renovada, la Constitució refrendada i l'Estatut refermat tot anirà d'allò remollor.

Bé, doncs, res més; ja ho saben, a disposar.

EL CONSELL D'ADMINISTRACIÓ

COL·LABORADORS

Aurora Otero
Aurelio Rodriguez
Esteve Mas
Francesc Archs
Jaume Guardis
Joan Garriga
Jordi Llimargues
Jordi Vallès
Josep Mas
Josep Mosquera
Lluís Cuspinera
Manuel Porter
Manuel Vilar
Martí Sunyol (2)
Matilde Martínez
Pep Torra
Quique Alcántara
Ramon Mercader

EL POU... CALENT

revista amb safareig

Director: Isabel-Clara Simó
n.º 2

Dipòsit Legal: B. 37 558-1978

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn, 2

Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: .50 pessetes

EN AQUEST NÚMERO HI HA:

Brocal
L'Estatut: Hora 25 (J. Garriga)
Safareig (com sempre)
El nostre Ajuntament
Com sempre, les escoles
Portem al POU...
La Cançó de l'Enfadosa
L'ascensor
MARRAMIAU-iau-iau
Esports
Un altre cop, les monges
i altres...

L'ESTATUT: HORA 25

D'un temps cap aquí, i concretament d'ençà de la mort del Gral. Franco, els esdeveniments polítics es vénen succeint amb una rapidesa tan gran, que algunes vegades el ciutadà es troba en una situació d'indefensió, que hom tradueix en no saber què cal fer, ni com cal, per tant, actuar. Pensem sinó en un dels fets més cabdals: el de l'Estatut de Catalunya. Què diu l'Estatut? Què representa per a nosaltres aquesta Carta de drets i deures, plena d'un llenguatge avorrit i moltes vegades entrefosc?

I ens hem de refiar de la informació sobre l'Estatut d'Autonomia que hom sotmetrà a plebiscit, ens encarem a un panorama ben magre i en ocasions negatiu. D'anar-hi el medi de difusió més gran —la televisió—, ofereix com ja és costum, un mal servei als catalans. Ultra això, les forces polítiques i sindicals de Catalunya, en comptes de propiciar un ample debat amb participació de la gent del Principat, on s'expliqués com s'ha fet, què s'ha fet, què és, i què pot ésser l'Estatut, els veiem abrondats en unes afirmacions o negociacions al text estatutari, que moltes vegades és desconcertant.

Hem de reconèixer que s'ha badat. L'11 de setembre ha estat cada any, una demostració de força, o potser millor de desig d'assoliment, d'una vegada, de les nostres llibertats nacionals. Això és ver. Ara bé, també calia, cal encara, fer paral·lelament un procés d'anàlisi i de reflexió, el més profund possible, sobre les nostres exigències democràtiques com a Nació, entre forces polítiques, sindicals, i els de peu que som la gran majoria del Principat.

De manera sintetitzada, i davant la situació que apuntàvem, aquí es transcriuen alguns punts a favor o en contra de l'Estatut, que poden servir per aclarir postures, i que poden ésser motiu de reflexió abans de decidir què cal fer:

Per una banda, ens trobem amb els qui argumenten: 1) Que és cert que hi ha hagut esmenes al text de Sau, però aquestes han estat algunes vegades en benefici tècnic de la redacció del text, o bé no rebaixen el contingut general de l'Estatut. 2) Que en general, és millor teòricament que l'Estatut del 32. 3) Que tot i no ésser l'Estatut òptim per a Catalunya, és una eina de treball per començar a treballar eficaçment. 4) Que el sostre a què s'ha arribat amb l'Estatut, és el màxim que permet la Constitució espanyola. Dins d'aquesta línia, junt amb altres partits

de no tanta incidència electoral, es troben els partits majoritaris: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), i les Sindicals majoritàries CCOO i UGT. Demanen el vot afirmatiu per a l'Estatut.

Un altre bloc s'identifica amb els següents punts: 1) Que la Constitució i en conseqüència l'Estatut, no reconeixen la sobirania nacional dels Països Catalans, ni per tant l'autodeterminació. 2) Que amb l'Estatut es referma la «Província», les «Diputacions» i els «Governs Civils», amb el que suposa de trava a l'actuació independent del Principat. 3) Que l'Estatut no ens assegura cap poder legislatiu ni judicial, sinó que ens lliga estretament amb l'espessa xarxa de lleis orgàniques, reials-decrets, decrets- lleis, tribunals i jutges del Govern Central. 4) Que a través de l'Estatut, hom perfila una Generalitat en bancarrota permanent, sempre endeutada i incapaç per tant de cobrir les necessitats del nostre poble. 5) Que a través de l'Estatut, hom perpetua la llengua catalana a una situació d'evident inferioritat respecte al castellà. Dins d'aquest bloc, hi entren els independentistes dels Països Catalans (IPC). Com resta palès, rebutgen l'Estatut i demanen el no. Dins també d'aquesta línia independentista i amb els mateixos arguments, però prenent una postura abstencionista, s'hi troba el PSAN i el MCC-OEC. És un matís que cal tenir en compte.

Per completar aquest panorama cal assenyalar els qui d'una forma més o menys aglutinada demanen el no a l'Estatut, per creure que aquest atempta a la unitat de la Pàtria. La pàtria espanyola, és clar. En aquesta línia ens trobem amb la postura incongruent de Fraga Iribarne i la postura de Girón de Velasco, o sigui la Vieja Guardia Franquista, que juntament amb Rojas Marcos, han jugat carta Lerrouxista dintre de Catalunya.

Aquí tenim les postures. No cal oblidar tampoc que d'aprovar-se l'Estatut que hom proposa a votació a Catalunya, seran encara les altes instàncies del Govern Central espanyol, els qui li donaran via oberta o el retallaran, si creuen que encara no ho està prou.

Podem els catalans amb tot això, prescindint en aquests moments de si votem sí, o votem no, o ni tan sols votem, encarar amb il·lusió la nostra reconstrucció nacional?

Joan Garriga

GiGi
Garden Shop

ARTICLES DE JARDI
PLANTES I MAQUINARIA
Banys, 6

s'ofereix

Senyoreta ben preparada per
fer de mecanògrafa, secretària,
administrativa

Raó: El Pou... Calent
Saturn, 2 -
La Garriga

VIGUETES
ROCA

SAFAREIG

SOM PITJORS QUE ELS DE LA CIA

Amb una gran feina de recerca i investigació el POU està confeccionant una llista de mafiosos (1) del poble. No se n'escaparà cap. Descobrirem persones i fets insòlits. Tremoleu només de pensar que qualsevol dia sortireu a la llista, que ja us diem per avançat que publicarem a primera plana.

(1) Mafiosos: Espècie d'animals que es posen per tot arreu. Tenen doble personalitat; una que és la que coneix tothom i l'altra que és la que coneixem els del POU... CAL-LENT.

SOM AIXÍ

Dos intrèpits redactors del Pou... es van presentar a l'Ajuntament per entrevistar el Caporal. Quan tots estaven «en situació» no hi havia piles al casette. I és que el Pou va així...

EL FANTASMA DE LA «VOLTA»

A la llista del Comitè Organitzador de la «Volta», en l'últim lloc, hi figura un tal D. Caporal de la Policia Urbana. No sabem que al poble hi hagués una persona que respongués a aquest nom. També desconeixem famílies de la Garriga que tinguin per cognoms els de «de la Policia» o «Urbana». Hem buscat al Santoral, perquè tampoc no ens sona gens el nom «Caporal», i no l'hem trobat enlloc.

Fet que ens obliga a pensar que a la Garriga hi ha fantasmes i que aquest és el primer que hem descobert. A més tenim fets evidents.

Per exemple, el fet que el dia següent a l'arribada de la «Volta» a la Garriga no sortis fotografies als diaris esportius. Sembla ser que quan arribaven els primers corredors, els fotògrafs de la premsa van rebre una forta empenta que els va impedir de treure bé les fotografies.

«Jo estava a punt de retratar a en Saronni que era el primer que arribava i de cop i volta em vaig trobar a terra amb la càmera mig trencada. Una forta empenta em va tombar. Jo, com que tenia la màquina davant dels ulls no vaig veure qui era, però juro que si arribo a saber qui va ser el ximple que em va impedir fer el meu treball, me les pagarà i molt cares!!», va declarar un dels fotògrafs amb indignació.

No ens estranyaria gens que hagués passat el mateix amb els de la Televisió. Curiosament aquell dia no hi hagué retransmissió.

ANEM PER TOTES

Ja tenim, per fi, a la Garriga, l'Institut i el Centre de Formació Professional. Tot en locals provisionals, més val així, però.

Com a garriguencs se'ns obren dos serveis que necessitàvem. Com a bugaders, dos nous pous informatius on bugadejar, esbandir o esquitxar, si fa el cas. I és que no tenim remei!

MANIFESTEM

Va, i el capellà Mn. Manuel Fuente-milla, diu en una homilia que no sabia per què els nens de la Garriga, havien fet vaga, per la qüestió de l'ensenyament. Davant d'això MANIFESTEM: 1) Que cal fer-li una subscripció, urgentment, als diaris de més circulació, per tal que s'assabenti del que passa sobre l'ensenyament. 2) Que s'ha d'exigir que quan faci sermons no miri tant les «làmpares» d'en Canamassas i miri més on trepitja. 3) Que creiem que no ha de continuar en aquesta línia i que abans de parlar és millor que doni alguna volta per totes les escoles del poble de la Garriga. Si vol en cotxe, que ja sabem que la pujada de l'escola Ntra. Sra. de Puiggraciós és molt forta. De no fer-ho així, preveiem que algun dia se li omplirà l'Església amb pancartes demanant-li la dimissió. A que sí, a que no!

PROPERES ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

1. Cobrament de quotes.
2. Renovació de càrrecs: de President a secretari, de secretari a vocal 1, de vocal 1 a President, de vocal 2 a tesorero, de tesorero a vocal 3, de vocal 3 a vocal 2, de vocal 2 a vocal 4, i de vocal 4 al Pare Carbasser.

CRIA CUERVOS...

Quan la direcció del col·legi de la Immaculada va proposar per primera vegada a una mestra d'anar a petar gentilmente al carrer, aquesta va pensar que això ho havia de posar en mans d'un advocat. Perquè no s'hi hagués de gastar calés la direcció li va proposar que fos el mateix advocat del col·legi qui li portés el cas. Ella no ho va acceptar, la molt desagraïda.

Crie cuervos, madre...

AL MIG COM EL DIJOUS

El Patronat sempre està aparcat al mig del Passeig i no li posen multa.

HIT PARADE

L'Ajuntament no juga net. Ens fa el boicot. Ha aprovat un sou únic per tots els consellers, desestimant la proposta que cobressin a partir d'un barem: a cada conseller se li donaria uns punts per tasca realitzada. Protestem. Nosaltres l'aprovem, la millorem, i a partir d'ara, àdhuc, l'aplicarem. I quan calgui ens hi cagarem.

MOYA: 14, agafa un cagarro i esmorza
NUALART: 13, un per cada fill més la beca

VINYES (verdes vora el mar): 12, un per cabell que li queda

MOSCART: 10, en números rojos
SUNYOL: 9, perquè escriu al Pou...

HERNANDES: 8, com ell
ESTHER: 7, Camp i Jafet

PINADELLA: 5, com els anells olímpics
VALENTÍ: 5, com l'hora que es lleva
NÚRIA ALBÓ: 4'25, 2 per les dues wambes, 1 pel camal dret dels pantalons i 1'25 pel camal esquerre que és més llarg.

PARDO: 0, per pobre

PLANES: 0, a l'esquerra

VINTRÓ: Ho deixem en blanc perquè s'ho quadri ell mateix

SALUTACIÓ

Sabem de fonts ben informades —mal ens està dir-ho— que es cou l'aparició imminent de la Voss de la Garriga —revista Pubilla—. Si surt rosseta, rosadeta i «maca» ens hi casarem, oferint-li com a dot:

Assessorament

Calers

Deutes

Intercanvis

Fins i tot, potser, hasta, desde luegu, sin embargu, el nostre Porompompeu Fabra, com a inici d'una fraternal convivència que ens pot dur —prèvia visualització del catàleg— a un calent intercanvi de redactors i redactores.

Això sí, per cada anunci que ens tregueu, deu safareigs que tindreu.

PROBLEMES DE L'ENSENYAMENT

(i d'altres)

A Madrid van els calers,
i per això tenim els merders.

LLETANIA (la llet de la Tània)

L'hestatut
L'eccstatut
Ar! tatut!
Os-tatut
Hostiatut
Suaretut
Reventut
Gutirrut
Pujolut
Esternut
Collonut
Mamellut
Consentut
Orellut
i Cornut
TURURUT!
Qui gemega ja ha rebut!
Voteu a consciència.

ARA HO ENTENEM

Durant la celebració de la Diada va ploure força a la Garriga, tant que de l'avinguda de l'11 de setembre se'n dirà ara carrer dels Banys.

PENSAMENT

Els de la Comere no comeran.

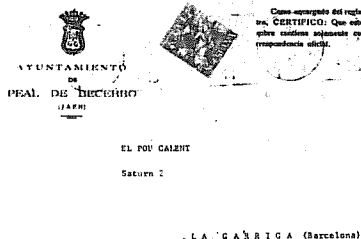
Els treballadors de la Comere han omplert d'octavetes el poble explicant la penosa situació laboral en Ja que es troben. Des de fa dos anys l'empresa els deu molts diners, i per aquesta raó s'han vist obligats a iniciar una vaga per forçar-la, i resoldre satisfactoriament la crisi plantejada. La situació és certament greu, donat que 40 famílies garriguenques es troben afectades, en uns moments que l'atur obliga a defensar aferrissadament el lloc de treball.

A PEAL DE BECERRO (Jaen) VOLEN LLEGIR EL POU...

El molt distingit secretari de l'Ajuntament d'aquesta vila de Jaen ens diu: ¡Muy señor mío: Para conocimiento y propagación en su caso, ruégole el envío a su comodidad y a ser posible con carácter gratuito, de un ejemplar de la publicación autorizada «EL PONT CALENT REVISTA AMB SAFAREIG».

Anticipale gracias y le saluda atentamente».

Reproduïm el sobre per a que vegeu que això va de debó. Tot fa pensar que en aquest poble s'ha iniciat una campanya per a l'ensenyament del català.

LA GARRIGA (Barcelona)

PROVERBI XINÉS

Si vols ser ben servit, fes-te tu mateix el llit.

Si vols estar ben fotut, fes-te tu mateix l'Estatut.

SANTORAL

Sant Ramon estava empresonat i St. Lluís fumant. Déu els hagi perdonat!

PER A LLOGAR-HI CADIRES

Això passarà d'ací a 50 anys si la festa de Sant Ramon continua com ara. Volem dir que cada any l'Ajuntament retira una cadira de menys de les que deixa en el barri. Serà el pobre conseller? Seran els de cal cadiraire? Potser les monges les envien a les missions? A qui haurà de llogar les cadires l'Ajuntament quan ja no n'hi quedin?

QÜESTIÓ DE GUSTOS

No és el mateix dir: «La conselleria de... té el suport dels garriguenques» que dir: «Els garriguenques suporten la conselleria de...».

Nota: Que cadascú substitueixi els punts per la conselleria que vulgui. Així ningú no ens podrà dir que som partidistes i tothom podrà estar content.

Les millors tapes...

BAR MANOLO

Especialitat en Manolitos

Carrer del Figueró

UN ALTRE COP LES MONGES

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

NOM
COGNOMS
CARRER N.º
POBLACIÓ

se subscriu per 12 números a la revista El Pou... Calent, a partir del n.º i per un import de 600 ptes. Pels subscriptors de fora la població el preu serà de 700 ptes.

FORMA DE PAGAMENT:

Mitjançant taló bancari a nom de «El Pou... Calent - revista amb safareig».
Cobrament en el meu compte corrent / llibreta d'estalvis n.º
Del Banc / Caixa
Sucursal de
Altres formes de pagament
(Posi una creu a on l'interessi)

Signatura

.....
SENYOR DIRECTOR DEL BANC / CAIXA
SUCURSAL CARRER N.º
POBLACIÓ

Distingit senyor: us demano que fins nova indicació, volgueu fer efectiu l'import de la subscripció a la revista «El Pou... Calent», revista amb safareig, amb càrrec al meu compte corrent n.º

.....
A la llibreta d'estalvis n.º

Atentament
Signatura

Si ja sou subscriptors, passeu aquest butlletí a una altra persona.

UN ALTRE COP LES MONGES

El col·legi de la Immaculada ha començat el curs que podria ésser l'últim de la seva història. Com és natural l'ha començat amb aires de mala astrugança ja que al malestar produït per la possibilitat de veure properament la quitxalla al carrer s'hi afegeix un problema laboral no gens menyspreable.

Cal pensar que el curs passat, a part de les pròpies monges, hi havia 9 mestres a E.G.B. i 4 a jardí d'infància i parvulari.

El passat mes de juliol Montserrat Capa obria la llista de les acomiadades; el motiu oficial era la manca de títol acadèmic, títol que no li era exigible perquè havia estat contractada com a auxiliar i no com a professora titular. A hores d'ara el cas és a Magistratura i no se sap quina serà la sentència però, sigui la que sigui, dubtem que pugui ocupar novament el seu lloc de treball.

Una setmana abans de començar el curs es va saber que dues noies més, la Rosa Espinasa i la Rosa Avilés, seguirien el mateix camí (vegeu E. Pou... Calent passat). Posteriorment només s'ha confirmat en el cas de l'Espinasa, i el motiu ha estat també la manca d'intitulació.

Paral·lelament a això hi ha hagut la contractació de dues noves mestres; l'una, que el curs passat havia estat fent una suplència per maternitat de la titular, i l'altra, completament nova.

Aquests són els fets que s'han produït però, quin ha estat la reacció per part del professorat? D'entrada es va plantejar la possibilitat de no començar el curs si no es readmetia les acomiadades, però finalment no s'ha pres cap mesura radical sinó que només s'ha enviat un comunicat als pares, on es recordava el dret que té tot treballador a defensar el seu lloc de treball.

De moment hi ha hagut dos acomiadaments però està clar que això no s'acaba aquí; si el col·legi realment es tanca tothom anirà al carrer. Sembla, doncs, que hi ha poc a perdre, i no obstant la reacció no ha estat forta ni unànim. Aquesta falta d'unanimitat potser cal buscar-la en el motiu utilitzat per la direcció per als acomiadaments: el títol.

Efectivament, el fet que s'hagi tret gent sense títol fa que, gairebé inconscientment, la que en té se senti més segura, com si allò no l'afectés. Santa ingenuïtat la de les que pensin que estan més segures protegides sota un diploma: un paper no ha pogut mai aturar una pedregada. Com si quan tanquin no es veuran totes al bell mig del carrer de Cardedeu.

Totes?, hem dit totes? No, potser no serà pas així. Cal recordar que, si de cas, només es tancarà la secció d'E.G.B., i que el jardí d'infància i el parvulari quedaran oberts. No us sembla que passar a tenir els més menuts podria ésser un bon premi per a les que facin més bondat i siguin més bones minyones? Que ningú no se'n refiï, però, ja que també cal no descartar la possibilitat que això només sigui un parany, que aquestes places quedin totalment cobertes per personal religiós i que de mestra no en quedi ni una per a mostra.

Un problema laboral ha d'ésser resolt fonamentalment pels propis treballadors afectats, en aquest cas les mestres, però tampoc no seria de més que els pares hi diguessin la seva. Suposem que no cal recordar-los que tot això només fa que anar en contra de la qualitat de l'ensenyament, però, ja se sap, en època de liquidacions la qualitat és un valor que no s'acostuma a tenir gaire en compte.

CAN PERRIS

CAJA DE PENSIONES
PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS

“la Caixa”

de Catalunya i Balears

A LA GARRIGA: Plaça de l'Església, 1

Telèfon 871 47 40

PORTEM AL POU...

Semblava una pel·lícula d'americans. D'aquelles de **los Hombres de Harrelson**. «Una acció molt ben combinada des del punt de vista tàctic», diu un veí, testimoni presencial. Eren les 8 i 10 del divendres 7 de setembre. Molts garriguencs estaven pendents de l'arribada de la Volta, quan la furgoneta de l'Ajuntament es va aturar davant del Pub YAU-YAU, al mig del carrer Calàbria. «I es va formar una cua que arribava fins el Figueró», continua explicant el mateix veí. I una veïna afegeix: «El dia que van venir a buscar-los, jo creia ben bé que havien portat els subnormals al cine. Cert, era la furgoneta dels subnormals».

Els municipals varen entrar a dins i varen procedir a identificar la colla de jovent que hi havia. Tots els menors de 18 anys i tots els qui no duïen carnet d'identitat, varen ser pujats a la furgoneta i conduïts a l'Ajuntament. Com que tots no hi cabien, la furgoneta va haver de fer dos viatges. Això sí, deixant un retén a la porta perquè cap dels qui quedaven se n'escapés. D'uns quaranta joves que es trobaven al local, en varen ser detinguts uns trenta, la gran majoria noies.

«Potser sí que va ser molt aparatós, però vaig creure que era el moment oportú, per tot el merder que hi havia amb l'arribada de la Volta. Segur que tots els nanos anaven de cul i els podíem trobar: Tot aquest merder estava molt pensat i planejat dies abans; vàrem dir: arribarem allà, carregarem la furgoneta i els portarem a l'Ajuntament perquè no hi hagi cap «show» pel carrer», ens explica el caporal. El jovent, els detinguts, tenen però una visió força diferent del tema: «Fotre la gran redada com si fóssim delinqüents, això, no. Als qui van agafar els tractaven com a bèsties. És com si et diguessin: puja cap a la furgoneta que et drem al matadero».

L'acció va ser aparatosa i espectacular. Per què? Quin problema es tractava de solucionar?

Portant al Pou tots els protagonistes —veïns, alcaldessa, propietaris, jovent, caporal i, inclús, la Guàrdia Civil—, sabem que encetem un tema difícil. Parlar de la tancada del Yau-Yau vol dir parlar de jovent, d'esbarjo, d'autoritat, de moralitat i de drogues. I això aixeca butllofes i provoca polèmiques carregades de prejudicis, on la diferència de generacions juga un paper molt important.

Tothom té dret a ser escoltat. De les opinions dels diferents protagonistes entrevistats hem bastit el reportatge, ordenant-lo a partir dels temes més interessants.

D'ON VA VENIR L'ESCÀNDOL?

La primera pregunta: Per què es va tancar el Pub? Què passava? I aquí tothom parla d'escàndol. La instància que els veïns varen adreçar a l'alcaldesa, i que va ser la causa del tancament, ho repeteix amb insistència: «Que vistos els escàndols que produeixen els clients del Pub YAU-YAU, que afecten la tranquil·litat de tots els veïns, i veient que malgrat les promeses dels gerents d'aquest PUB, de posar-hi remei, els escàndols persisteixen, els sotasignants demanen que s'apliquin al Pub les mesures pertinents...»

Els mateixos veïns, en ser entrevistats, ho repeteixen:

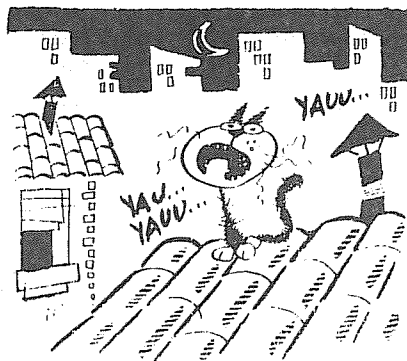
—«Tenim la porta trencada de les pinyes que es fumien al carrer. Ara, escàndol per a no deixar dormir. Perquè tanquessin tard, no».

El jovent, per la seva banda, opina que «els veïns només vivien com aquells qui tenien un cine al davant de casa. Veient contínuament qui entrava i qui sortia. Jo els diria que anessin al davant del Moustache i veuran el mateix».

Els propietaris: «El que es faci al carrer no és responsabilitat nostra. Els veïns tant es podien queixar pel soroll del Pub com pel de la sortida del cine».

Sembla que l'escàndol era a fora al carrer. Però l'alcaldesa, responsable directa de l'acció del dia 7, apunta un altre tipus d'escàndol: «Hi havia moltes queixes, denúncies, drogues, pornografia. I el Pub no tenia condicions per a criatures de 12 i 13 anys».

Jo creia ben bé que havien portat els subnormals al cine. (Un veí)

CORRUPCIÓ DE MENORS?

El tema l'inicia la mateixa Núria Albó: «El que no podia ser és que allò fos un lloc de corrupció claríssima i evident de criatures, a la vista de tothom». O sigui que l'escàndol era a dintre, Què passava?

Caporal: «El dia que vàrem entrar al Pub, vàrem pujar a dalt i allà vam creure que no hi havia ningú perquè no hi havia llum. Vull dir que estava d'allò que se'n diu «en la más absoluta penumbra...», vale? I allà dalt hi havia unes quinze persones, totes menors».

Els propietaris, és clar, es justifiquen. Els menors són els seus clients habituals. «Quan ens el van tancar per

una setmana ens van dir que no podien entrar menors. Però, per què no van al Moustache? És que només es preocupen dels que comencem perquè els altres tenen calers?»

Hi havia menors. Què hi feien?

Veïns: «Jo només sé que cap allà les 6 o les 7, les noies estaven alegres i boniques..., cap allà les 8 o les 9, ja passaven per aquí amb els ulls i el nas vermells, que els sortia; i és clar, això és fer malbé la joventut, perquè tant plaer, tant plaer... és perjudicial per la salut i tot».

La manca de llum o el nas vermell són, doncs, indicis de qui sap quines disbauxes. Perquè de proves contundents, no n'hi ha. La mateixa alcaldessa reconeix que no hi ha posat mai els peus. I en això, els joves són clars: «Per part de la gent gran, crec que han exagerat molt. Abans, els aconsello que entrin en un lloc, ho inspeccionin tot i llavors opinin».

Però entre les imprecises acusacions n'hi ha una que sobresurt. I que per la gravetat que comporta no pot ser deixada de banda:

La Garriga és el punt neuràlgic en tràfic de drogues. (El Caporal)

DROGUES!!

La resolució que l'Alcaldia va enviar al Pub, comunicant-li el tancament en parla: «ha venido en conocimiento que por personas de las que se desconoce

L'ENTORN DEL YAU-YAU

su identidad, se provee de drogas blandas, tales como marihuana, griffa, etc., a los menores que asisten al repetido local, así como que dichas drogas se consumen en el interior del mismo». També en parla el caporal: «Allà dins no hi ha proves que es fumés droga. Jo no puc dir que els propietaris venguessin droga, però sabem que hi ha persones que sí que n'hi han portat. Si es fuma al carrer? No ho sé. De fet la Garriga és el punt neuràlgic de la comarca en tràfic de drogues. A Granollers, com que hi ha la policia governativa i el servei d'informació de la Guàrdia Civil, els traficants passen de llarg. Aquí, fins i tot en vénen a comprar gent de Vic. Jo en tinc proves palpables, ja que he agafat «xocolata» a un tio».

Alarmats per tals afirmacions, una pregunta se'ns va plantejar ràpidament: Caldrà tancar la Garriga? La Guàrdia Civil, però, va desmentir-les, puntualitzant que a la Garriga es fuma droga com a tot arreu, però no destaca pel seu tràfic ni pel seu consum. Ens va treure un pes de sobre!

Els veïns, d'això no en sabien res: «Nosaltres no sabem si es fumava droga o no». Els joves, puntualitzen: «Jo trobo que no s'hi feia res de dolent, es ballava, es fumava, es fumava molt, sempre hi havia molt de fum. La gent deia que era droga i era tabac normal i corrent». També afegeixen: «De porros n'hi ha aquí, a la Garriga, com a tot arreu. Però si vols fumar no t'exposes a fer-ho en el Pub. Vas als Pinetons o a Malhivern, o a can Roi».

Els propietaris: «La Guàrdia Civil venia aquí a prendre's els cuba-libres i

mai no havia vist res. Què passa doncs?

Si depengués de mi, no prohibiria la droga petita.
(L'Alcaldesa)

La resposta més original ens la dona l'alcaldesa: «Si depengués de mi, no prohibiria la droga petita amb la qual els especuladors s'hi enriqueixen a causa del tràfic. En el moment que fumar droga deixés de ser una heroïcitat, es controlaria el consum. Hi hauria els que n'abusarien, però no podria haver-hi l'especulació».

En què quedem, hi havia o no hi havia droga?

Les contradiccions dels entrevistats són evidents en aquest punt i en tots els altres.

Si el problema és l'escàndol, per què no tancar altres llocs?, per què no vigilar més les sortides dels locals públics?

Si el problema és la droga, per què no registrar tot el poble?

El tema, el deixem sobre la taula carregat d'interrogants. Ni els municipals, ni l'Ajuntament, ni nosaltres els adults, tenim l'última paraula. La tenen el jovent de la Garriga. Són ells els qui l'han de dir. És massa fàcil emprar mesures violentes contra ells. I aquest cop, amb l'acció del dia 7, tenim la greu sospita que era a ells als qui s'atacava.

No hem fet tots plegats problemes de coses que no ho són?

És innegable l'èxit dels locals com el Yau-Yau. I és que el jovent, avui dia, té diners per a gastar. I hi ha qui sap com fer-los-hi gastar. Motos, discos, alcohol, drogues. A nosaltres també, però. La societat de consum és això, senyors! Caldrà pensar en un altre tipus de societat?

Parlem-ne.

Si el problema són els menors, no s'haurien de repassar les lleis que els barren el pas a segons quins llocs, i no a les presons?

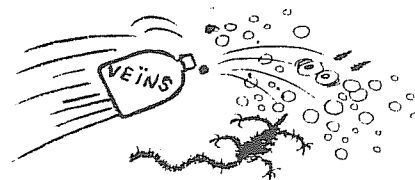
Si el problema són els Pubs, no caldria començar a pensar en uns altres tipus de locals?

Que treguin les cadires del Patronat i ens hi posin música!
(El jovent)

Les sortides que ens donen l'alcaldesa i els joves van més o menys per aquí:

«Què en farem d'aquests nens? —diu la Núria—. Si l'Ajuntament tingués diners per a un local per a la joventut potser no vindrien pel sol fet d'estar muntat pels grans. Són ells mateixos els que han de dir el que volen. Un inici de solució seria el Consell de la Joventut, del qual ja es fan reunions. Que fos operant i que fossin els mateixos joves els qui cerquessin un intent de solució. L'únic local que es podria acondicionar bé, és el Patronat, però és competència de la parròquia».

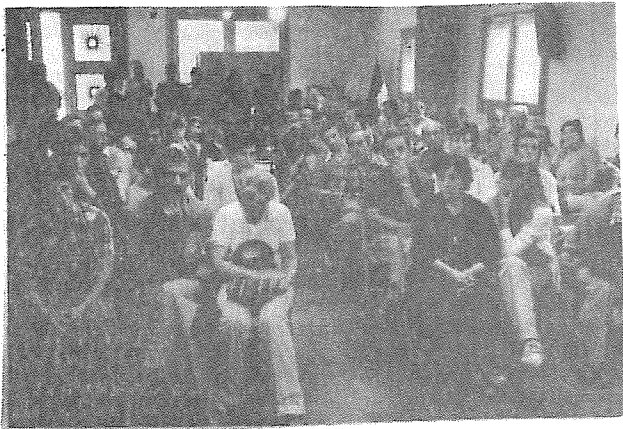
«Si no ens deixen anar al Yau-Yau —diuen els joves— que treguin les cadires del Patronat i ens hi posin música, que al cap d'avall hi ha quatre cadires mortes de gana». O bé, «Festes com la Festa Major i Sant Ramon que estaven molt bé. El que passa és que al carrer, si et passes una mica, la gent de seguida critica. S'hauria de mirar d'aconseguir el mateix ambient de la Festa Major, però en un local tancat».

ELS CORRUPTES DEL POU...

LA CANÇO DE L'ENFADOSA

A conseqüència d'una sèrie d'informacions públiques sobre la manca de mestres arreu de Catalunya i ja que la Garriga també s'hi veia afectada (en mancaven 6), una bona colla de garriguencs va assistir el dia 13 de setembre a una concentració a Granollers en la qual s'informà de la situació escolar a la comarca.

DILLUNS, 17 DE SETEMBRE. — A l'escola Puiggraciós es comença el curs, ja només falta un mestre dels 6 inicials.

DIMARTS, 18. — A la nit, Assemblea convocada per l'Associació de Pares on es decideix de no portar els nans l'endemà a l'escola per solidaritat amb les escoles tancades de tota la comarca i per aconseguir el mestre que falta. També es decideix parar el trànsit per tal de manifestar la protesta.

DIMECRES, 19. — 400 persones es reuneixen a la plaça de l'església, a les 8 de la tarda, i es dirigeixen en manifestació cap a la cruïlla de l'Ametlla on paren el trànsit. Intervé l'Alcaldessa i el conseller Vinyes embolicant una mica la troca.

DIJOUS, 20. — Malgrat la pluja, nova manifestació. Els assistents foren nombrosos i aquesta vegada el trànsit es va parar a l'Autovia, a l'alçada del Consorci.

DIVENDRES, 21. — Assemblea, com cada dia a la Garriga, on es decideix de continuar la vaga i d'assistir a una altra concentració a la Porxada aquell mateix dia.

DIMARTS, 25. — El dia anterior s'acordà en l'Assemblea anar a la manifestació a Granollers. Més de 7.000 persones de tota la comarca van assistir-hi.

DIMECRES, 26. — Reunió, al vespre, a l'Ajuntament on els pares del col·legi Puiggraciós demanen a les juntes

de pares de les altres escoles la seva solidaritat. A la nit, en les assemblees extraordinàries celebrades en les escoles Inmaculada i Sant Lluís, es va acordar fer vaga el dia següent.

DIJOUS, 27. — Vaga de les tres escoles de la Garriga, coincidint amb la Jornada de lluita celebrada arreu de Catalunya.

DIVENDRES, 28. — Continua en vaga l'escola Puiggraciós.

DISSABTE, 29. — Es decideix per unanimitat tornar a l'escola el dilluns següent. El problema continua encara ja que el mestre que faltava no ha arribat. Malgrat tot, la situació a la comarca i arreu de Catalunya es comença a solucionar.

La Jornada del 27 de Setembre pot passar a la petita història local com la primera vegada que totes les escoles del poble (i l'Alpe, si és que és del poble) es varen unir en una acció comuna de solidaritat: aquell dia cap nen de la Garriga no va anar a l'escola. Sens dubte hi ha gent que pensa que tal decisió no va ser acertada o que tal vegada va ser presa per alarmisme. Ara bé, la decisió va ser majoritària a les dues escoles, i cap pare vota a la lleugera que el seu fill no vagi a classe.

L'acció acordada palesa que els pares del nostre poble comencen a estar sensibilitzats pels problemes de l'ensenyament, i que també comença a fer-se present una voluntat d'unió i de solidaritat entre les escoles del poble. I aquesta voluntat és el primer pas per a desfer els obstacles, malentesos i reticències que lamentablement s'havien anat interposant entre uns i altres.

La situació escolar al nostre poble comença a ser preocupant. Un ensenyament digne és un dret i no un luxe. Des d'ara ens caldrà la unió i la solidaritat de tots per assolir-lo.

LYDIA

TEIXITS

Barcelona, 21 GRANOLLERS

biblioteca de
"la Caixa"

noves adquisicions

NOVEL·LA

El factor humano
Raíces
Holocausto
En el balneario
La casa de Jampol
Hijos de Papá
Los argonautas
Trópico de Capricornio
Historia de Rampa
La túnica azafrán
L'amant de Lady Chatterley
Pares i fills
El marge
El carrer de les camèlies
S'han deixat les claus sota l'estora
Laura a la ciutat dels Sants
L'hereu Noradell
L'anarquista nu

LITERATURA

La Celestina
Poesia - Ausias March
Poesia - Dolors Rovira
Teatre - Josep M.º de Sagarra
És quan miro que hi veig clar

HISTÒRIA I GEOGRAFIA

La Garriga. Guia Arquitectònica
100 españoles y Franco

BIOGRAFIES

Conocer Neruda y su obra
Conocer Beckett y su obra

SECCIÓ INFANTIL

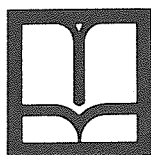
Esta manzana tiene manchas rojas
Yo puedo ayudar
Cuando salgo a jugar
Tina se pone gafas
Tina puede hacer muchas cosas
Bon dia estimada balena
Els nens de la meva escala i dites
d'infant
Los apuros de Guillermo
Guillermo y el explorador
Guillermo y los cantantes «ye ye»
Oscar Kina y el làser
Les noves aventures d'en Miquel
Vol de nit
Astèrix el Galo
Astèrix en Bèlgica
Astèrix el Gal
Astèrix al país dels helvecis
Consuelo para Peter
Ishi, el último de su tribu
El superfenomen

OBRES GENERALS

Llibres infantils, juvenils i didàctics
en català

CIÈNCIES SOCIALS

Història de les institucions i del movi-
ment cultural a Catalunya

OBRA CULTURAL
DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"
de Catalunya i Balears

MARRAMIAU IAU IAU

Onomatopeia de pabs (que s'escriu pubs).

I els gats escaldats diuen que amb aigua tèbia en tenen prou.

I d'aigua tèbia als pubs no se n'acostuma a gastar gaire.

I d'aigua tèbia a la Garriga n'hi ha molta perquè la thermal s'ha anat refredant, però la tecnologia energètica moderna és molt poderosa i no és gaire difícil escalfar-la novament fins que faci sortir butllofes.

Totes aquestes i altres coses eren les que passaven pel magí d'un pagès que passava pel carrer Calàbria un divendres a la tarda. Cal advertir seriosament que era un pagès d'aquells que ja no en queden gaires: dels que porten faixa (amb roc o sense), fumen cigarretes fetes a mà amb paper Carlets i van amb carro encara tot sovint. Naturalment, sumades totes aquestes circumstàncies, l'home va quedar sobtat. Ja hi baixava de tant en tant a la Garriga, i bé prou que l'havia vista canviar, però aquell dia —ultra el bullici de l'arribada de la Volta Ciclista— la seva perspicàcia i murriera d'home sense massa prejudicis ni estudis, olorà alguna cosa estranya. Vegé la cara agitada de molta gent jove que anava amunt i avall, enlloc d'estar-se asseguda a la voravia com tantes vegades havia observat; li sorprengué la de la guàrdia urbana, diligent i taxativa; la de la guàrdia civil, concentrada a la porta de la caserna; la de les dones veïnes, que semblaven el cor d'una tragèdia grega vingut a menys; la de la gent que passava, tot quedant-se una mica a badar...

I l'home, naturalment, també hi cavilà un xic; però, com bon estratega innat que era, no preguntà res ni es ficà en el bullit. Això sí, gravà en la memòria i en la retina tota la pel·lícula dels fets, sense deixar-se cap detall, i servant també tota la banda sonora de comentaris, crits, insults i exaltacions. Tornant cap a casa seva —després d'haver anat a cal barber i escoltat els comentaris que solen fer-s'hi— revelà en silenci tot el film.

Un cop a l'era, i mentre mirava com les gallines —unes gallines d'aquelles d'abans de la guerra— picotejaven d'ací d'allà, s'assegué en un pedris i encengué una pipa; era una pipa amb història, el seu pare l'havia tallat de la soca d'un vell bruc proper a la casa, i el regust fort i aspre de la qual li desvetllava la vitalitat de les neurones.

Aleshores contemplà la pel·lícula amb tota la calma. Amb els ulls mig clucs i l'atenció ben concentrada li apareixien les imatges com les d'un quadre de Brueghel (ell no sabia qui era Brueghel, però tant se val!, la cosa ana-

va així), i la banda sonora era tan estrafolària com suggestiva, semblant talment com si Penderecki l'hagués escrit especialment per aquella ocasió. Quines combinacions més explosives fa la història!

Tot d'una comença un recitat a mitja veu que els nostres serveis informatius estereofònics han pogut obtenir com una curiosa primícia informativa. Deia això:

«És ben veritat que abans no n'hi havia tanta de joventut, Redéu!

I, las en fum, si haguessin deixat de treballar: una bona vergassada, i avall!

Però amb tanta col·la, què carai s'ha de fotre! Si no haurien cabut ni al ball de Cal Xic-Corder!

No m'hauria pas quedat conco si hagués viscut com ells ara; mossa per aquí, vailet per allà! L'únic que no entenc és perquè fan aquella cara d'avorrits i aquell gest de cansats; amb el que els hi vaga disfrutar! Carai de món! No hi ha qui l'entengui!

Jo que havia de caminar més d'una hora i mitja si volia anar a ballar una estona el diumenge a la tarda!

I goita! Què punyeta diuen de les drogues? Jo també n'havia fumat de «pota» que era una mena de droga pudent com una mala cosa! Si ara els n'hi fessin fumar potser es desacostumarien; ben segur que sí, redéu!

I per tot això la policia? Amb una bona vergassada i a fangar s'acabava abans tot això. Però, recoi!, amb tanta gent!

(En aquest moment s'escolta el miolar d'un gat que devia passar per l'era barallant-se o perseguint un gos).

I això que diuen que saben tant de llegir i escriure! No sé pas de que els deu servir! Punyeta de món! Amb els boscos bruts com estan i les vores del riu plenes de porqueria, ja se n'hi podrien passar d'hores i hores! I a la millor encara els vindrien ganes de treballar! Feina rai no n'hi falta!

Carat de món! Poc l'acabaré mai d'entendre!».

Aquí s'acaba la gravació amb una mena de murmuris inintelligible.

Es veu que aleshores s'aixecà i entrà a la cort a donar una ullada a les vaques, i mentre n'acariciava una féu anar el cap d'una manera molt significativa; tan significativa, que ni ell mateix sabia què volia dir.

Un gat miolava a la cuina quan la seva germana li posava el plat del sopar a la taula: Marramiau-iau-iau!

I encetà, amb bona gana, el plat de sopa.

Martí Sunyol i Genís

no tot son flors i violes

OBJECTES
DE REGAL

Ntra. Sra. de la Salut, 1

☎ 871 41 84

EL NOSTRE AJUNTAMENT

L'ajuntament democràtic de la Garriga ja ha fet sis mesos. No és pas un temps excessivament llarg però sí que ja permet de fer una mica de balanç sobre la seva actuació.

Pel cantó positiu creiem que destaca netament la tasca del conseller d'ensenyament i cultura, el qual ha seguit una línia d'actuació ben definida i clarament exposada en un bon nombre d'informacions públiques sobre els temes de més interès i actualitat.

Així hi ha hagut informació sobre l'obertura de l'Institut de batxillerat i del centre de formació professional. Igualment hi ha hagut una presa de posició molt clara en el problema de l'escassetat de mestres als col·legis de l'estat.

En els contactes que ha tingut amb les juntes de pares de les escoles del poble ha reafirmat novament la seva posició a favor de l'ensenyament públic per davant del privat. Sens dubte aquesta és una posició tan discutible com es vulgui, però no es pot negar que és coherent amb el seu programa polític.

És ben veritat que el tema de l'ensenyament és dels que objectivament ha donat més de si en els darrers mesos, però també creiem que els altres consellers no han fet gaire perquè llurs temes adquirissin una dimensió més popular.

Que es presenti públicament el treball que s'està fent és una de les coses que més s'esperen dels actuals ajuntaments. Tant se val que els temes no siguin sempre suggestius o que no s'hagin assolit fites espectaculars, el que realment és important és que el que es faci o es deixi de fer ho sigui, a

través d'un contacte continu amb tota la població, o amb la part d'aquesta que s'hi interessi.

Això realment ho hem trobat a faltar en els altres consellers, ja que tot el que s'ha sabut sobre el seu treball ha estat a través de converses informals o llegint les actes dels plens municipals.

El ple municipal, tot i ésser l'òrgan decisor de l'ajuntament, sempre té un cert caràcter burocràtic i de vegades deslligat de la realitat del carrer. Per exemple, hi ha temes que són en la ment de tothom (pla general, construcció d'un pavelló poliesportiu, el futur del col·legi Alpe, pla del sud-oest, ronda del carril, etc.) i que mereixerien d'ésser àmpliament debatuts en públic. I això no passa i ens sap greu.

Finalment voldríem ressaltar que hem estat parlant sempre de consellers i no de conselleries. A hores d'ara creiem que això ja no és viable. Potser hi ha hagut contactes amb gent especialista en cada matèria per a formar grups de treball, però tot i això, no creiem pas que sigui suficient. La conselleria no és un pur equip tècnic sinó que és un equip on hi ha de tenir cabuda tothom que vulgui treballar sobre un tema determinat.

Segurament se'ns pot rebatre dient que no és gens fàcil de trobar gent disposada a treballar de valent. Els donem tota la raó, però una bona manera d'intentar-ho seria tenir contactes periòdics amb la població on es veïés quines són les línies mestres d'actuació que cada conseller proposa dintre del marc d'una política municipal conjunta i coherent.

Ens fa una mica de por, però, que encara no s'ha elaborat un cartipàs d'actuació municipal a curt i mitjà termini. Ens agradaria haver-nos equivocat.

HOMENET: ¡TU, QUIN ESTATUT VOTARIES?
CASANOVA: JO BOTARIA ELS ESTATUTS
DEL PATRONAT.

subscriviu-vos
i
anuncieu-vos
a

EL POU... CALENT
revista amb safareig

COM SEMPRE LES ESCOLES

No és que hi tinguem cap predilecció especial sinó que fan tot el que poden per sortir-hi. Per sort o per desgràcia sempre hi ha un col·legi que és notícia.

Aquesta vegada li torna a tocar a les monges. Aquest era un col·legi més aviat gris, on no passava mai res o, almenys, res que fos de gaire interès per al públic en general.

Les inauguracions de pistes esportives, si en feien, es feien en família; no es daven classes al menjador; no es feien piscines al bell mig d'una zona verda. Les reunions de junta no tenien cap transcendència especial per la qual calgués anar a l'Alhambra com si es tractés d'una Emmanuelle qual-sevol. Tant és així, que no hi havia ni himne, o si n'hi havia tanmateix no ha servit per a promocionar ningú cap a cap càrrec públic.

La gent del Pou estava francament preocupada i fins i tot ja pensava a llançar una campanya tendenciosa, canallesca i perversa per tal d'animar el pati i tenir tema per a omplir papers.

Però vet aquí que el Capítol General de l'Ordre ens ha passat la mà per la cara bo i donant-nos una lliçó magistral de com organitzar un safareig d'allò més sabonós.

Com que veien que a l'escola estatal s'estava cometent la vulgaritat de demanar mestres i més mestres, elles van dir: nosaltres darem el toc d'originalitat, a nosaltres ens en sobren.

¡ D'alumnes, en canvi, a tot arreu n'estan a vessar; però en això les nostres estimades monges, com Espanya, també són diferents. A elles els en falten; els en falten tants que possiblement l'any que ve ja no en tindran cap.

Aquests signes d'originalitat no han passat pas desapercibuts per als eixerits i sagaços enviats especials del Ministeri d'Educació i Ciència, els quals n'han assabentat ràpidament el ministre.

La resposta de l'Excmo. Sr. ha estat un telegrama del qual hem obtingut una còpia pirata i que, si fa o no fa, diu així: «Hondamente emocionado línea presente y futura de su colegio stop una vez más iniciativa privada ejemplo de prudencia y otras españolísimas virtudes stop tomamos nota sistema stop respetuosamente el ministro».

És clar, davant de tot això segurament els altres col·legis hauran de reconsiderar llur estratègia a curt termini a fi de no perdre el ritme dels esdeveniments.

Evidentment no se sap quina serà la resposta de la competència. Faran caure d'una vegada els sostres de can Sala? Es cediran els terrenys dels Pinetons per a la nova presó provincial? Es concediran beques per a fer esquí aquàtic en una piscina coberta dels Tremolencs? Es proposarà que el Patronat sigui la quarta seu mundial de l'O.N.U.?

La finestra queda oberta per a tothom qui vulgui abocar-s'hi.

Ideas Sati

para decoración textil

Satvel
Satlens
Sati/fibra
Satinur

L'ASCENSOR

El nostre Ajuntament és a les boires. Amunt, molt amunt. Allà dalt res no es veu clar, la cosa està molt ennuvolada. L'únic lloc on s'hi guipa una mica més és a l'ascensor, lloc de calma apacible, amb mirall i tot.

És aquí on ens hem proposat fer-la petar amb consellers, mestres i bisbes, manels, alcaldesses i miquels, joseps, joans i ases, sabaters i metges, gossos perduts en tràmit d'identificació, farmacèutics variats, moscart, llepafils, troneres, xòfers d'ambulància i subnormals, dons i caporals, brigadilles i arèvalus, tarradellas i estafadors de ciris, portadors de tàlams i sancristus, traficants de creus, gàbies i punts, calents i pous, vosses i garrigues, i especimens de tota mena.

Mentre preniem mides de l'ascensor i trèiem ditades i gargalls del mirall, ha vingut a treure el nas el pobre conseller l'Antoni Pardo. Avinentesa que hem aprofitat per tal d'estrenar la nostra —i teva, amic lector— nova sec-

ció.

Heus aquí el retrat fidedigne de la pujada d'en Pardu:

—Cony, els del Pou...!!

—Sí, ja veus que som a tot arreu.

—Estic empenyat, em dieu pobre i encara no tinc crostes al cul!

—Vols dir? Et foten la creu del Pas-seig, els malignes redactors del Pou demanen a tort i a dret que et posin una multa per estacionar malament davant de la Caixa, i ara ens diuen que t'han fotut la mariconera. Si vols que et parlem clar, pensem que ni tu ni la teva conselleria teniu un duro.

—Doncs sí; he deixat les obres de la tanca de l'escola Puiggraciós a mig fer. Se'm van acabar els diners per comprar el portland.

—Els maons, però, no els acabeu ni cremant-los. En el pati n'hi ha una pila... (Ssstt, sstt, clac! —para sigilosament l'ascensor).

—M'han assegurat que qualsevol màgica nit es convertiran en el mestre que hi falta.

—Esperem que, almenys, no surti totxo.

(Dita la confidència, torna a engegar l'ascensor).

—Veiem que ets home de recursos.

—Deu ser per les hores que he dedicat a la natació.

—Ho dius per allò de nedar i guardar la roba?

—Pot ser; però encara em va anar millor el curset «Sea un Nualart en 10 dies y sin gastar una perra».

—N'has tret resultats pràctics?

—Que no ho va veure l'11 de setembre?

—On?

—A la caravana. La meua presència era inexcusable, i vaig anar-hi arrossegant una llarga senyera, amb la qual escombrava places i carrers. Tot això que estalviava a la brigada...

—Sí, però hi ha carrers que encara t'esperen...

—Paciència, tot arribarà; l'any que ve la caravana canviarà de ruta.

Arribem al segon pis; el pobre conseller s'endinsa en la boira. Ara veiem que de nit o amb boira toduus lus gatus son PARDUS.

Els ascensoristes locus

ESPORTS

(Diari 424, 8 de setembre)

Y luego, en el segundo sector, con llegada a la Garriga, una sorpresa morrocotuda. Una «pared», una verdadera pared esperaba a los corredores en su camino para pisar la pancarta final. Llegaron extenuados, algunos con fuertes calambres en las piernas. Fue verdaderamente emocionante, pero pudo haber sido aún más bonito si no hubieran ocurrido cosas que en estos instantes, aún calientes cuando escribimos estas líneas, no se pueden pasar por alto sin hacer punto y aparte.

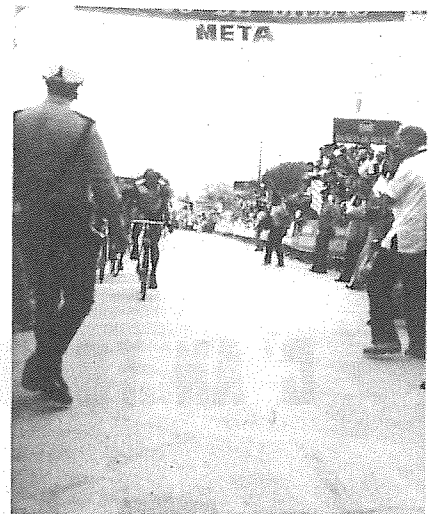
Rememorando épocas pasadas

La llegada a la Garriga fue realmente espectacular pero también muy confusa. Casi dos kilómetros de durísima ascensión por una vía estrecha que no tenía ni los dos metros de anchura y como era de esperar, lío por todo lo alto en la pancarta. Los coches seguidores se agolpaban en los últimos metros. No se iba ni hacía adelante ni hacía atrás. Y lo bueno del caso es que las rampas continuaban, con más fuerza aún si cabe, tras el final. Los corredores Saronni, Eulalio García, Pollentier, Van Impe, los mejores en suma de la carrera, casi casi atrapan a los vehículos de prensa y organización allí embotellados. La gente se agolpaba mientras aún llegaban ciclistas, de uno en uno completamente rotos, sin fuerzas ya.

Pero lo realmente indignante sucedió en el preciso instante en que llegaban los primeros. Los compañeros de la prensa gráfica fueron empujados sin miramientos por un cabo de la guardia urbana, curiosamente el jefe de dicho cuerpo en la Garriga. Con la excusa de cumplir órdenes, el señor Cervantes (ese es su nombre) se olvidó de que como él, había otros señores trabajando allí, intentando buscar la foto del día, y que su negligencia lo impidió. Podemos parecer reiterativos, si a este comentario de hoy se le suma el ya hecho ayer, con todo lo ocurrido en Reus, pero la verdad debe quedar reflejada, al menos sólo para que en ocasiones futuras, intenten evitarse sucesos desagradables como éste. Basta de imponer el principio de autoridad al antojo. Que han pasado ya algunos años...

Molt bé la crítica, però des d'aquí i des d'ara promocionem a Josep Musquera i Sais cap a la conselleria d'esports de la Generalitat (amb permís d'en Tarradellas). I que ningú se n'efoti. Que ara parlem seriosament. Gràcies a ell ha arribat la Volta a la Garriga. Ell s'ha esforçat per reunir 400.000 peles, a part de les 100.000 que ha donat l'Ajuntament, perquè això fos possible, i si molts garriguencs han gaudit amb l'esport, és per

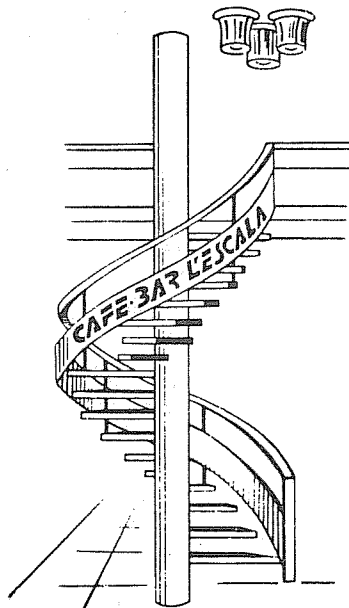
ell. El que passa, però, és que en Torrents (el matador) podia haver deixat la urbanització ben condicionada: pista llisa, ni massa pujada ni massa baixada, jardins; centre de Premsa, Ràdio i Televisió; Hotel, Hospital, Guarderia, i etc., etc. I els de Samalús, que han vist l'arribada asseguts a casa, podien haver pagat la meitat de les peles. O sigui, que a cada ú el que li pertoquí, i per ell la glòria, de tal manera que si ens tornen a tocar en Musquera, l'any que ve, fotarem caure la Volta a la riera.

PERRUQUERIA

Emmy

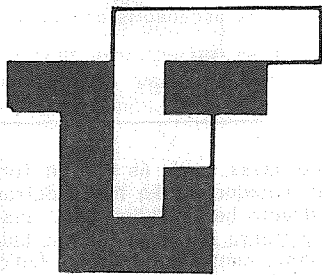
Carrer de la Cava
LA GARRIGA

JOAN
CRIBILLÉS
FREIXES

Avda. Cabdill, 23 - Tel. 871 51 54
La Garriga

tapissats ferran

Taller:
Ramón Pareras, 5
Tel. 871 45 75

Particular:
Tel. 871 49 43

olivi

*Gran assortiment
per a la quitxalla*

C./ CALABRIA, 63 - Tel. 871 50 48

LA GARRIGA

QUEVIURES I BOTIFARRES

C'AN TORRENTS

Avda. Onze de Setembre, 86

PAPERERIA

LLIBRERIA

JOGUINES

OBJECTES
DE REGAL

CALÀBRIA, 104
TELÈFON 871 47 74

Digna